

Τον κώδωνα του κινδύνου για την πορεία των εσόδων, την υπερφορολόγηση και την εξάντληση της φοροδοτικής ικανότητας των πολιτών επισημαίνει μεταξύ άλλων το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής. Παράλληλα, τονίζει πως οι στόχοι για τα πλεονάσματα είναι ανέφικτοι και αναφέρει πως η επιτήρηση της ελληνικής οικονομίας θα συνεχιστεί και μετά το τέλος των Μνημονίων. Ειδικότερα, όπως αναφέρεται στην τριμηνιαία έκθεση του Γραφείου Προϋπολογισμού της Βουλής, «παρά τους υψηλούς συντελεστές φορολογίας, τα φορολογικά έσοδα παραμένουν σχετικά χαμηλά. Οι υψηλοί συντελεστές – αλλά και οι άλλοι σχετικοί παράγοντες- λειτουργούν αποτρεπτικά στην προσέλκυση επενδύσεων, που τόσο έχει ανάγκη η ελληνική οικονομία και ενισχύουν την «έξοδο» των ελληνικών επιχειρήσεων προς άλλες χώρες με πιο φιλικό περιβάλλον για το επιχειρείν».

Στην έκθεση, συμπεραίνει ότι «η φορολογική πολιτική που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια στη χώρα – και η οποία στηρίζεται στην αύξηση της φορολογικής επιβάρυνσης – λειτουργεί ως τροχοπέδη για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Η συνέχιση της φοροκεντρικής πολιτικής επιτείνει την κατάσταση ασφυξίας της οικονομίας ενώ σε πρακτικό επίπεδο μεγάλο μέρος των φόρων δεν εισπράττονται. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ληξιπρόθεσμες οφειλές – που στο σύνολό τους ανέρχονται σε € 98,2 δισ., τα οποία οφείλουν 3,8 εκατ. φυσικά πρόσωπα και επιχειρήσεις – αυξάνονται με ρυθμό περίπου € 1 δισ. το μήνα. Επίσης, η κατανομή των φορολογικών βαρών στους πολίτες (φόρος εισοδήματος) είναι ανισοβαρής, δηλαδή αφενός μεν μεγάλο ποσοστό φορολογουμένων πληρώνει ελάχιστο φόρο – κάτι που καταδεικνύει τα υψηλά ποσοστά φοροδιαφυγής, αλλά και τα υψηλά ποσοστά φτώχειας – αφετέρου δε σχετικά υψηλά εισοδήματα φορολογούνται υπέρμετρα, δημιουργώντας αντικίνητρα για εργασία».

Όσον αφορά τα αποτελέσματα της οικονομικής πολιτικής στην αγορά εργασίας «όπως δείχνουν τα στοιχεία του ΕΦΚΑ, είναι υψηλό το ποσοστό των απασχολούμενων μερικής απασχόλησης και οι μέσες μεικτές αποδοχές τους ανέρχονται σε 394,13 ευρώ! Συναφώς, στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, η αγορά εργασίας χαρακτηρίζεται από τη συγκέντρωση σε θέσεις χαμηλής ειδίκευσης!» τονίζεται. Ωστόσο «η άσκηση κοινωνικής πολιτικής δε μπορεί να επιβαρύνει τις εισφορές εργοδοτών και εργαζομένων».

Η επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου, η συμπίεση του διαθέσιμου εισοδήματος, η μηδενική προοπτική καριέρας και οι στάσιμοι μισθοί που βρίσκονται κάτω από το κατώφλι της φτώχειας, οδηγούν με βεβαιότητα στη πλήρη φτωχοποίηση της χώρας. Η αποκατάσταση της βιώσιμης ανάπτυξης, θα οδηγήσει σε υψηλότερους μισθούς και καλύτερους όρους εργασίας, οδηγώντας σε ομαλοποίηση της αγοράς εργασίας. Πάση θυσία, πρέπει να

αποφευχθεί, η ανάπτυξη του φαινομένου του «εργαζόμενου-φτωχού» και μάλιστα του «νέου εργαζόμενου-φτωχού».

Επιπλέον, το Γραφείο Προϋπολογισμού διαπιστώνει ότι οι βραχυπρόθεσμες προοπτικές ανάπτυξης βελτιώθηκαν και πως «η Ελλάδα φαίνεται ότι βγαίνει από την κρίση. Για το 2017 αναμένεται σύμφωνα με τις κυβερνητικές προβλέψεις ότι η οικονομία θα επιστρέψει σε θετικούς ρυθμούς μεγέθυνσης 1,8%. Το Προσχέδιο Κρατικού Προϋπολογισμού για το 2018 προβλέπει ρυθμό μεγέθυνσης 2,4%».

Το Γραφείο Προϋπολογισμού επισημαίνει ότι στόχος της κυβέρνησης είναι το ταχύτερο να τελειώσει με τα Μνημόνια και να βγει στις αγορές, προειδοποιώντας όμως ότι «έξοδος στις αγορές δεν σημαίνει είσοδο σε μια κατάσταση χωρίς δημοσιονομικούς (και άλλους) περιορισμούς. Η Ελλάδα, ακόμα και αν όλα πάνε καλά, θα υπάγεται στους ισχύοντες για τα κράτη μέλη περιορισμούς της δημοσιονομικής διακυβέρνησης της ΕΕ και ειδικά της Ευρωζώνης. Η πλήρης έξοδος στις αγορές, αν επιτευχθεί, θα έχει κόστος, το ύψος του οποίου θα εξαρτηθεί από τη στάση του ΔΝΤ (αν δηλαδή θα συμμετάσχει ως τότε στο ελληνικό πρόγραμμα ή αν θα αποχωρήσει χωρίς θόρυβο) και των ευρωπαϊκών θεσμών (μέσω κυρίως της ελάφρυνσης στην εξυπηρέτηση του χρέους)».

Επιπροσθέτως, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται, η χώρα έχει δεσμευθεί «σε σειρά συγκεκριμένων δημοσιονομικών στόχων για τα χρόνια μετά το 2018 (πρωτογενή πλεονάσματα και μέτρα στο ασφαλιστικό σύστημα το 2019 και στη φορολογία το 2020 συνολικά της τάξης του 2% ΑΕΠ προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι πρωτογενών πλεονασμάτων 3,5% ΑΕΠ!). Στη συνέχεια, η χώρα θα πρέπει να διατηρήσει υψηλά (και μάλλον ανέφικτα) πρωτογενή πλεονάσματα της τάξης του 2% μέχρι το 2060! Βέβαια μπορεί να διευρυνθεί ο λεγόμενος «δημοσιονομικός χώρος», ουσιαστικά δηλαδή να χαλαρώσει η περιοριστική πολιτική προσαρμογής, αν αναθεωρηθούν οι δεσμεύσεις για πρωτογενή πλεονάσματα, αλλά αυτό δεν είναι διόλου βέβαιο».

Κατά την εκτίμηση του Γραφείου Προϋπολογισμού «δεν έχει αποκατασταθεί εκείνη η εμπιστοσύνη της οικονομίας (...) Ορισμένες μεταρρυθμίσεις υλοποιούνται, αλλά γενικά διαπιστώνουμε βραδύτητα».

«Συναφώς, κρίσιμες αποφάσεις έχουν μετατεθεί για το 2018. Από τις δημοσιονομικές επιδόσεις ως τότε θα εξαρτηθεί αν θα χρειασθούν νέα μέτρα το 2018 και αν θα ενεργοποιηθούν νωρίτερα τα προβλεπόμενα για το 2019 -2020 μέτρα (περικοπές στις συντάξεις και μείωση του αφορολόγητου). Ανησυχία, ωστόσο, προκαλούν τα έσοδα από τη φορολογία» καταλήγει η έκθεση.